

РЕШЕНИЕ

№ 1482

гр. София, 08.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10508** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по касационна жалба от В. К. Б., чрез адв. С. С., срещу Решение № 20177766 от 27.08.2021г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение (НО), 16 състав, по НАХД № 8653 от 2018г., с което е Потвърдено НП № 18-4332-003215/03.04.2018г. на Началник група към СДВР, отдел „Пътна Полиция“ при СДВР, с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева на основание чл.183, ал.5, т.2 във връзка с чл.119, ал.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата се навеждат доводи за неправилно приложение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила при постановяване на решението. Нарушението не било установено безспорно. Сочи, че районния съд е потвърдил обжалваното наказателно постановление на база твърденията в съставения АУАН и впоследствие издаденото НП. Счита, че показанията на свидетелите са непослователни, нелогични, взаимоизключващи се и противоречащи си относно вмененото нарушение, въпреки това РС ги е кредитирал. Сочи, че не може по безспорно и безсъмнено да се установи дали е имало пешеходци/пешеходец, които не са били пропуснати, като в случая не може да се установи дали е налице извършено нарушение по чл.119, ал.4 от ЗДвП. Искането до съдът е да постанови решение, с

което да отмени решението на СРС.

В съдебното заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът, редовно уведомен, не взема становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Х. касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 27.01.2018г. свидетелят Х. Х. бил заедно с жалбоподателя Б. в [населено място] със служебен автомобил, управляван от В. Б.. Дватама се движели по ул. Й. Щ. с посока на движение от ул. К. С. към бул. М. Л.. Свидателят Х. Х. бил от дясната страна водача, до него. На кръстовището с ул. С. на самата ул. Й. Щ. имало пешеходна пътека. При приближаване на автомобила към посоченото кръстовище, жалбоподателят предприел маневра завой наляво. На пешеходната пътека, от лявата му страна имало пешеходец, който предприел пресичане на указаното място. Жалбоподателят обаче не спрял, за да пропусне пешеходеца, който спрял на пешеходната пътека и махнал с ръка по посока на водача. Това действие на жалбоподателя Б. било възприето от свидетелите Н. Л. и И. И., полицаи към ОПП – СДВР. Във връзка с констатираното нарушение свидетелят Л. спрял за проверка управлението от В. Б. лек автомобил. На водача било обяснено какво нарушение е констатирано да е извършил, бил му съставен акт, който бил предявен и жалбоподателят го подписал с възражения по констатациите. След съставяне на акта жалбоподателят застанал отстрани да наблюдава действията на полицейските служители, направил отново един кръг и отново минал през същото кръстовище с цел да провокира полицейските служители. Въз основа на АУАН е издадено процесно Наказателно постановление.

Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства. Въз основа на нея въззивният съд е потвърдил НП.

Настоящата съдебна инстанция констатира, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, чиято контролна функция е предоставена по силата на чл. 189, ал. 1 и ал. 12 от ЗДвП във връзка със Заповед № 8121з-515/14.05.2018 г. на Министъра на вътрешните работи. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът за абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Не са допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон, основание за отмяна на съдебното решение.

Презумптивната доказателствена сила на акта не е оборена в хода на съдебното производство /чл.189, ал.2 от ЗДвП/. Обективизираното не се опровергава и от събрания и проверен по делото доказателствен материал. Едностранни и безпротиворечиви са изслушаните свидетелски показания на св. Л., от които ведно с писмените доказателства се установява соченото за извършено нарушение.

Индивидуализирането на пешеходците не е необходимо с оглед фактическия състав на нарушението по чл. 119, ал. 4 ЗДвП.

По безспорен начин са посочени елементите от обективната и субективната страна на нарушението. В АУАН и НП се съдържат задължителните реквизити по чл. 42, т. 3 - т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 - т. 6 от ЗАНН: описание на нарушението, датата и мястото на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законната разпоредба, която е нарушена виновно. Посочено е, че водачът на завиващото пътно превозно средство не пропуска пешеходци, съставляващо нарушение на разпоредбата на чл.119, ал.4 ЗДвП, съгласно която „водачите на завиващите нерелсови пътни превозни средства са длъжни да пропуснат пешеходците“. Налице е пълно съответствие между отразената в АУАН фактическа обстановка и възпроизведената въз основа на цялата административнонаказателна преписка такава в НП. Нарушението е формално, като за осъществяването му не е необходимо настъпването на определен противоположен резултат. В административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, пречатващи правото на защита на наказаното лице – да участва активно във воденото срещу него производство, като представи доказателства и направи доказателствени искания в ущърб на насочената срещу него обвинителна теза.

Формира се извод, че с поведението си В. К. Б. е осъществил състава на нарушението по чл.119, ал.4 от ЗДвП, за което и правилно е ангажирана отговорността му по смисъла на чл.183, ал.5, т.2 ЗДвП. Съгласно цитираната разпоредба се наказва с глоба 100 лв. водач, който не осигури предимство, когато преминава през пешеходна пътека. Законосъобразно и явно справедливо административнонаказващият орган е наложил наказанието „глоба“ в нейния абсолютен размер за деяние, което съставлява нарушение по смисъла на чл.6 ЗАНН, спазвайки нормите на чл.27, ал.2 и ал.3 от ЗАНН, с цел да се предупреди и превъзпита нарушителя /чл.12 от ЗАНН/, при липсата на предпоставки за освобождаване от отговорност поради маловажност на случая /чл.3, чл.28, б. „а“ от ЗАНН/.

Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставения акт и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е установено извършването на нарушенията, неговия автор и правилното прилагане на закона.

Доколкото направените от Софийски районен съд изводи съответстват на фактическата обстановка и не са налице основанията на чл.63, ал.1 от ЗАНН във връзка с чл.348 от Наказателно-процесуалния кодекс, то съдът констатира, че касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а постановеното съдебно решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, XXIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20177766 от 27.08.2021г. на Софийски районен съд

/СРС/, Наказателно отделение (НО), 16 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: